

TAKNUĆA (2014)*

* »Forum«, 7–9/2014., str. 701–726.

BILJEŠKA O TAKNUĆU

pa tiho vitko
stiješnjeno u trn svijeno u hip
ne zna se odkuda, ali tiho vitko,
čuje se iza dur svetosti svečani ukop straha:
obnoć je ljeto odsanjalo sebe, bez ičesa još,
i može se stajati pokraj beskonačnih brojeva
obvijen samo kožom, nehajno kraljevski,
ne zna se odkuda, ali tiho vitko,
takne te tako

pa kratko meko
sabrano u vrh smotano u rub
ne zna se odkuda, ali kratko meko,
promiču, eno, nagovijesti lijepih usta grude srama
i onkrajno sjaji koža: čas riznica čas granica,
a još se pamte fotonske spletke iz doline kraljeva
kako odmiču uvis sprdajući se s kalendarom,
ne zna a odkuda, ali kratko meko,
takne te točno

pa oblo koso
skućeno u skok pruženo u sad
ne zna se odkuda, ali oblo koso,
i broje se nevidom bomboni iz kvantnih zaliha
uskršlih svetaca zvijezda zavijenih u nedjeljivo tamo
broje se i struje prvih toplina, jasnije od psovke, i drugo sve,
ovdje pod kožom oduvijek prvom zauvijek kraljevskom,

ne zna se odkuda, da, ali oblo koso,
takne te to

ONDA SPIRALNA LELUJNOST LIŠĆA

a evo: jutro;
ovalno sporo, ma ni visoko nisko,
s pričuvom beskuona većom od one u magmi
jedva nekako negdje, nigdje;
treba iznova pitati srce i srodnike
je li tako počela obrana dobrote: u plavom zelenom,
vilinski lahko u tjesnacu tuge
gdje se protežnost dodaje na protežnost

a evo: podne;
nema vjetrova
a ni sile teže ne taru primozak, upravni govor;
ovalno sporo, ma ni visoko nisko,
s pričuvom beskuona većom od one u magmi
jedva nekako negdje, nigdje,
vrutci zelenog lelujnost plavog;
povrh ovitci nehajne dobrote sabiru sve u sve

a evo: večer;
nema taložnih tvari zadanih strana
ne drže se usta zatočena u optužne suglase;
ovalno sporo, ma ni visoko nisko,
s pričuvom beskuona većom od one u magmi
ma da, nekako negdje, nigdje,
to lišće ona spiralna sporost;
a evo i plućnih krila iz zlatnog plača usnulih

JEDNA SMOKVA, IZJUTRA LJETI

oduvijek je tamo tu, toliko se zna,
nevelika, prije grm nego stablo: panj:
češće nego drugdje slijeću na nj ulomine modrine
paketi srebrene vode, možda sve krilato
iz onih ničijih pisama o južnim širinama:
tamo se disanje vježba bez zlih nakana,
živi i mrtvi

i sva joj prvenstva darežljivi ljubavnici
priznaju: još ništa s bilinskog popisa svetaca
ne svija zmijoliko vrijeme tako dvotočno:
u vrutke i ovale, gdje se traže prolazi onkraj,
sad dodajući sjetke na raj u mijeni i razmjeni
sad stojeći povrh tu tamo, još nitko,
ona: smokva zauvijek

bilka zelenka dugorepa čvičenica, krivalj
kriva puza crnika petrovača cvitak,
tako se pamti: krokom kroz imena
što se razmiču potno diraju objahuju, pa dodaju
učeci od grkljana: neka točnost dođe na svoje
tamo u jezi jezika: na prvom šanku sretnih ljubavi,
gdje se više ulijeva u više

oduvijek je tamo tu, toliko se zna,
jamčeci jutro koje ne hite nikuda,
sporo, ma sporije sporo isijava mliječnu plavet

iz odlazeće sjete nadolazeće nijemosti,
nevelika, prije grm nego stablo, panj;
tko je bio tamo tu znat će: ljetno je,
vrijeme pokusnih uskrsnuća

TA TREŠNJA, CIPALA

tamo pa gore, gdje se velebit propinje
u velebnost, i u ino što se dodaje bićima
izvan mjerila moje tvoje, naše privatne
smrti, našla se u dodatku: gore pa tamo;

uoko nema nikoga srodna: glavni su borovi
pretila bukovina kopije kopriva, po koja vila
s tugom utesana u kameni kuk bez podnožja,
množe se zakvačene za modro vise visine, uoko;

samonikla; ništa ne duguje ovoj ljubavi:
tvojoj mojoj, ničijoj skrbi, vidi se jasno:
najprije je naišla krošnja iz nehajna viška neba
pa lišće, stabljika spram dolje, samonikla,

pa korijen; pružen je ravno dalje, u magmu
u utor prvine, sad medvjeda balega rivine
džepovi rijetke vode opojne trave stražare
da se nebo u njemu ne zagubi, u korijenu;

tamo pa gore, izvan mjerila moje tvoje
naše privatne smrti eno je, ničemu dužnik;
snujem kako ću jednom doći: dodati se
tom dodavanju; ako me, ipak, ne izjede sram
što me nije bilo kada me je bilo, gore tamo

GLATKO: HRAPAVO – JEDAN NA JEDAN

sjeti se: sve ljubavi zastale u sućutnu grlu,
pravde, pravci bez premca, ono glancanje duša
za bolje udomiti sanene ulomke svjetlosti, sve to,
sjeti se: uvijalo se u kristalni krijes tamo tu
glatkoćom ravan klicama rodnom iz geometrije:
od njih onkrajnost posuđuje stakla u bojama
kada se odvaži u kojoj među dosadnim i trpkim
tišinama predstaviti se oku dvotočnim obrisom stranca
- tako se voljela glatkoća u stvarima, lelujno povrh;
manje je očito kako je ojačala ova zaraza glatkim
svim u svemu: kožom riječima činidbama; još je manje
(očito) kako se logorska glatkost pomnožene smrti
promeće u zalihe šamanskih injekcija, prijeko
potrebnih svima u svemu napose kontinentima
koji još nisu načistu kako je najbolje potonuti,
ova zaraza glatkim svim u svemu, ne pamti se

o hrapavosti se snatri malo; eno je: podupire ruku
zastalu na dasci odbjegloj iz stoljetnih ratova
za duže ljeto i bolji pogled na ovo ono;
podupire i tabane guzicu kožu na leđima kada prionu
površu kore svega ukorena; kako je kada živo uzmu
pod svoje točila škrape oštrulji, logorske goleti
što tako dobro pristaju sporim tugama, nadošlim iskosa,
tiho, kao otrovni plin bez mirisa – znadu rijetki,
među njima još rjeđi: kojima čista lucidnost
iznutra uređuje hrapava puknuća na tijelu;

još se manje snatri o hrapavu moru: ne ranjava kožu
ne prijeti tabanima, a eno: površi promiču prizori
svega u svemu što izmiču vodoravnim hicima žudnje;
i što se u zaskoku dira s onim što bez dodira stoji
leži, i pozivlje površi u razne smjerove: neka se
pruže u višku plavog, zametnu u smjernosti

malo je jasnih dokaza, da,
ali ne lažu limfne simfonije, nikako: mora da je
tamo tu, u hrapavu moru gdje se drugačije opasuje
opasno, stajao plivao starčević i ostali stari
kada su onako hrapavo onako neravno govorili
što se ima govoriti, obgrljeni ovalima
lijepih površi; ma i nisu govorili: tokarili su
suglase, hrapave dvotočne

PETA, ČAVAO

ona izvješća iz onda, otporna na kalendar
i na druge zaraze po kojima se broji nebrojivo,
ponavljaju o tijelu ustrajnije od dobre glazbe:
krilato je gore u plućima dolje na peti,
u plućima se krili stojeći unutra: u udahu izdah,
u peti se krili hitajući van: u skoku kroku;
je li nam sve rečeno što je trebalo reći
na onom satu anatomije, kada su mrtvi mijenjali žive,
ne zna se – svjetlost nije bila najbolja
pa se i ne može pravedno suditi o svemu, ili može

s kojim spokojom robstvo zastire krilatost
pluća isto se tako ponavlja: pa se i ne može
uvijek valjano disati krilima okruženim
onim pričama o zlatnoj svemirskoj peradi iz onda
i o kokošarima raznolika podrijetla, uvrijeđenim
s tolikog obilja krilatih udara izdaha
i tolikog zraka u ljudskoj blizini;
malo se zna o zarezima na onom satu anatomije
odveć je crnog uoko bijelog gdje ne treba,
tako je jasno robstvo, naprotiv

ponavlja se i kako se zatire krilatost pete,
obično čavlom, kao što se ponavljaju
i druge nevolje: unaprijed unazad;
ma drugačije se govori kako je u tomu komu:
bogoliku ahileju ne pristoji stradati

od čavla – ratna je strijela za to,
onim svetim ženama iscrpljenim dobrotom
pete melje zlo u velikom mjerilu
ništa manje (a višeg možda i nema),
pa i nevoljenim ratnicima hrvatskim, onima,
njima, pete lome beštije s istoka, carstva;
nije tako s nekom iz nigdje:
kada je njezinu krilatu petu dokrajčio čavao
(čelik dužina 15 centimetara, bijel)
sve su korisne riječi odbjegle u ina grla,
od onog ostalog tek se procijedilo:
ah da, čavao

VILA VELEBITA IGRA ŠAH NEDJELJOM UJUTRO

za šahovskim stolom na markovu kuku
reklo se: tamo je, kraljica kraljeva,
i množi poteze množi matne mantre
uvijek ima drugo: u vis u velebit
toliko je bijelog toliko je crnog
na ploči od igre

obris joj se nazre kadikad, pod kutom,
kad borovi, nebo, pretale u bijelo
velebitsku dotu u platini srebru, u toliko bijelog,
il' kada ispuhe iz svemirskih pluća uzmreškaju
načas protežnost u boji protežnost u traku;
u tom rijetkom času tijelom se do tijela
dospije najkraće: srsom oko srsa stazom oko smrti
negdje će se, možda, sažeti suglasi
u vilinskoj jezi

nema nigdje usta
nad koja se svija ta daleka nijemost:
lebdi povrh tamo i još više tamo,
napetih točila, povrh tromer limfe,
rojevi taknuća direktni u magmi
množe u nogama sjećanje na krila,
možda su valovi planinskih ovala
najbolji nacrti udaha izdaha: točnih kajda pluća
u vilinskoj jezi

i evo je tamo za pločom od igre
kraljica kraljeva mjenjačnica muke,
i množi poteze množi matne mantre
uvijek ima drugo: u vis u velebit
toliko je crnog toliko je bijelog
toliko je lijepog na polju od igre

O POKUSNOM USKRSU

može li se vjerovati kako smrt,
uzgojena u dugovima tijela trenju tvari
i teži koja vreba s nepoznate adrese,
ima snagu točke na kraju one glavne rečenice
o svemu u svemu?
zna se: može odbjeći ta točka od dvotočna
predka i zaiskati u zvijezda azil i rentu
i dodati smrti zavodljivi sjaj smetlara u magmi,
to da,
ali uskrs je uskrs

pa se pokušalo prvo sa snom:
onom množinom duša u panici
kada su istjerane na svemirske pločnike
morale pregorjeti tijelo i sve njegovo;
ali toliko tuge, toliko prognaničke tuge:
i sve se udušilo

pokušalo se i s poviješću: onim
nemirnim selidbama oružja s jednog svijutka
tijela na drugo, s jednog tjesnaca na drugi;
ali njezine probavne smetnje ne podnose
čist zrak i ostalo, još manje uskrslost;
lako se računa: povijest = još više povijesti

pokušalo se i s dugim pismima, otpornim
na točke i svršetke, alatkama iz primozga;

kadikad su zvonka, da, ali zvuče tako oskudno
zatvorena u pravopisno nevrjeme, i glatka,
dobro došla tek u carskim tekama, potvorama
i magijskoj pohoti bankara i pijanaca

a ipak, premda pokusi nisu uspjeli,
teško je vjerovati
kako smrt uzgojena u dugovima tijela
trenju tvari i teži s nepoznate adrese
ima snagu točke na kraju one glavne rečenice
o svemu u svemu;
u tijelu su plućna krila vani je protežnost
traže se nastavci u udahu izdah
dodanom tamo protočnom ovdje,
ma ništa me ne tjera iz ove dvotočnosti
one trajnosti:
srksu ej srksu
uskrs je uskrs